

Arrest

nr. 303 231 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 mei 2021, in functie van zijn Belgische echtgenote, N.B., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 november 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 26 november 2021 diende verzoeker, in functie van zijn echtgenote, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 24 mei 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 17 augustus 2022 diende verzoeker, in functie van zijn echtgenote, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 februari 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.7. Op 10 maart 2023 diende verzoeker, in functie van zijn echtgenote, een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 8 september 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 26 september 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.03.2023 werd ingediend door:

Naam: [J.]

Voorna(a)m(en): [Y.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde [B.N.] [...] in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende stukken voor:

- Screenshots van overschrijvingen van uitkeringen voor december 2022 tot en met mei 2023
- begeleidend schrijven van de advocaat van betrokkene, bijgevoegd met een eigenhandig opgemaakt overzicht van vaste en variabele kosten in hoofde van de referentiepersoon
- Attestation d'incapacité de travail dd. 13.03.2023 van Solidaris, waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon in de periode 07.03.2013 - 31.01.2023 als arbeidsongeschikt erkend is (66%), dat de arbeidsongeschiktheid geen definitief karakter heeft en op elk moment herzien kan worden
- attestation d'invalidité dd. 13.03.2023 van Solidaris, waarin wordt gesteld dat referentiepersoon voor meer dan 66% als invalide erkend is in de periode 07.03.2014 - 31.01.2023, dat de erkenning geen definitief karakter kent en op elk moment herzien kan worden
- Overzicht van invaliditeitsuitkeringen in de periode januari 2022 - januari 2023
- Facturen van Solidaris aangaande medische kosten
- Attest van Zorgkas dd. 28.06.2023 waaruit blijkt dat referentiepersoon vanaf 01.09.2023 een forfaitair bedrag van 135 euro verkrijgt
- attest Solidaris dd. 25.05.2023 waaruit het vakantiegeld van referentiepersoon moet blijken en uitbetaald wordt in mei 2023 gelijktijdig met de uitkering

Daarnaast legt betrokkene ook stukken voor ter staving van de bestaansmiddelen in eigen hoofde:

- Loonbrieven van Flextra Interim NV voor de periode januari 2023 tot juni 2023
- Rekeningquittreksels waaruit overschrijvingen van het loon van betrokkene kunnen blijken, in de februari 2023
- arbeidsovereenkomsten voor arbeiders in januari 2023 - februari 2023

Vooreerst wat betreft de bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf, kan hiermee geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste volgens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die

dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig bovenvermeld art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van de Belg (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Het dienen weldegelijk uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger te zijn, zoals recent geoordeeld in een arrest van de Raad van State (arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van RvS).

Wat betreft het zorgbudget van referentiepersoon, kan dit evenmin in aanmerking genomen worden. Dit zorgbudget wordt toegekend aan personen die zwaar zorgbehoevend zijn, om extra hulp of medische kosten te betalen. Het werd dus toegekend om aan referentiepersoon haar grote zorgnood te kunnen voldoen. Er kan echter bezwaarlijk worden gesteld dat referentiepersoon dit toegekende bedrag zou kunnen aanwenden om er betrokkene mee ten laste te nemen. Dit bedrag kan dan ook niet mee in overweging worden genomen bij de bestaansmiddelen van referentiepersoon.

Verder blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering ontvangt. Deze kan in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste. In samenlezing van het overzicht van Solidaris met de screenshots blijken de recentste uitkeringen vanaf november 2022 te bedragen: 1568,68 euro in november 2022, 1661,58 euro in december 2022, 1640,86 euro in januari 2023, 1190,85 in februari en maart 2023 (2381,70 voor 51 dagen), 1167,50 euro in april 2023, 2080,97 in mei 2023 (waarvan 820,07 euro vakantiegeld). De uitkering van referentiepersoon blijkt sinds februari 2023 gedaald te zijn. Hoe een dergelijke uitkering exact wordt samengesteld is ons heden niet gekend - dat komt immers enkel de daartoe bevoegde instantie toe om de hoogte van de uitkering te bepalen, nl. het RIZIV - doch moeten we aannemen dat de gedaalde uitkeringen het meest recente beeld verschaffen van de actuele beschikbare bestaansmiddelen. Omgerekend beschikt de referentiepersoon bijgevolg actueel gemiddeld over 1202,53 euro + 68,34 euro vakantiegeld (naar rato van maandelijks bedrag). In deze dient geconcludeerd te worden dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ontoereikend zijn. Ze beschikt immers niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, een behoeftanalyse te worden doorgevoerd. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Ter staving van het bestedingspatroon van vaste en variabele kosten van de referentiepersoon werd de huurovereenkomst voorgelegd alsook een eigenhandig opgemaakt overzicht van vaste en variabele kosten door de advocaat van de referentiepersoon. In deze zin kan althans opgemerkt worden dat het eigenhandig opgemaakt overzicht niet bijgevoegd is van de objectieve facturen van de referentiepersoon. De opgesomde bedragen voor enkele vaste en variabele kosten dienen bijgevolg als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Op vraag van de DVZ werd via het gemeentebestuur de betrokkene of diens advocaat verzocht om de objectieve stukken toe te voegen (zie het administratief dossier). Desalniettemin werden de stukken niet toegevoegd. Voor zover we echter moeten aannemen dat het eigenhandig opgemaakt overzicht van de advocaat het waarachtig beeld schetst, niettegenstaande dat ze niet werden voorgelegd, moet blijken dat referentiepersoon de volgende maandelijks kosten heeft: 625 euro voor de huurprijs, 8,80 euro voor de verzekering van de huisvesting, 4,25 euro voor De Lijn, 12 euro voor het ziekenfonds, 62,50 euro voor proximus, 74 euro voor gas- en elektriciteitsverbruik, 11,60 euro voor apothe[k]rskosten en 3,50 euro voor medische kosten. Opgeteld betekent dit een gemiddelde maandelijks kost van 801.65 euro. Dit wil zeggen dat er nog gemiddeld 469,22 euro overblijft voor alle andere vaste en variabele kosten die niet opgenomen zijn in het overzicht van de advocaat, zijnde kosten voor voedingswaren, kledij, ontspanning, verzorgingsproducten etc, alsook waarvan thans geen actuele bewijsstukken werden voorgelegd. Het is niet redelijk te stellen dat alle andere vaste en variabele kosten met dit resterend bedrag betaald kunnen worden, te meer onder andere uit het huisonderzoek van het Belgische statistiekbureau kan blijken dat de gemiddelde maandelijks kost voor voedingswaren voor 2 personen in het Vlaams Gewest in het jaar 2020 450 euro bedroeg. Uiteraard betreft het een gemiddelde benadering van de kost voor voedingswaren, echter is het bij gebrek aan een beeld van de specifieke situatie van de referentiepersoon een goede benadering om de kost in kaart te brengen. Wellicht betreft de inschatting van de kost voor voedingswaren niettemin heden een onderschatting gelet op de evolutie van de prijzen van de winkelkar. Dit zou dus bijgevolg betekenen dat de kost voor voedingswaren het resterende bedrag van referentiepersoon helemaal overschrijdt.

Uit de behoeftanalyse blijkt bijgevolg dat de maandelijks beschikbare bestaansmiddelen van referentiepersoon zoals het heden voorligt, en bij gebrek aan bewijzen van het tegendeel, veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wij hebben heden onvoldoende garanties in het dossier

dat de referentiepersoon kan voorkomen dat zij en haar partner om sociale bijstand moeten verzoeken. In principe heeft de referentiepersoon nu reeds recht op sociale bijstand, gelet zij geenszins actueel over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast beschikt. Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden ten laste vallen van de Belgische overheid, kan een berekening van de ware levenskost eigenlijk geen soelaas brengen in een dergelijke situatie. Dat betrokkene kennelijk via een interimverband werkt, doet geen afbreuk aan de genoemde vaststellingen. De behoefteanalyse strekt er immers niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen (arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van RvS). Dat zou immers de bepalingen betreffende de bestaansmiddelenvereiste van art. 40ter totaal uithollen. Kortom, gezien bovenstaande uiteenzetting en gedane behoefteanalyse is het niet redelijk om in afwijking van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet alsnog het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefte-analyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker, die nochtans voorhoudt dat hij en zijn echtgenote over een voldoende hoog inkomen beschikken om niet ten laste van de samenleving te vallen, werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter, § 2, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van fair play, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"En ce que,

Au titre des moyens de subsistance dont dispose la personne rejointe, la requérante a produit les justificatifs des allocations d'incapacité de travail que perçoit s[on] épouse, mais également les justificatifs de ses revenus propres ;

Aux termes de cette décision, la partie adverse considère que les revenus professionnels du requérant ne peuvent être prise en considération, tandis que les indemnités d'incapacité de travail de son épouse sont jugées insuffisantes ;

Alors que,

Première branche

Une telle lecture de l'articles 40ter, selon laquelle seuls les revenus personnels du ressortissant belge rejoint peuvent être pris en considération dans l'évaluation des moyens d'existence dont ce dernier doit légalement disposer, a pour effet de traiter le requérant, ainsi que sa conjointe belge, plus défavorablement que si leur

situation avait été régie par les articles 10 et suivants de la loi du 15.12.1980 (dispositions applicables aux membres de famille de ressortissant étranger admis au séjour en Belgique) ;

En effet, la Cour de Justice de l'UE a jugé que dans le cadre de l'application de la Directive 2003/86 (dont les articles 10 et suivant sont la transposition en droit belge), la provenance des revenus dont devait disposer la personne rejointe n'était pas décisive, pour autant que ces ressources présentent un caractère durable et suffisant (CJUE 03.10.2019, c-302/18, §40) ; et la Cour de conclure que l'article 5 de la directive 2003/109, lu à la lumière notamment de l'article 7.1.C de la Directive 2003/86, disposition qu'elle juge « comparable » (§41) doit être interprété en ce sens que « Les ressources provenant d'un tiers ou d'un membre de la famille du demandeur ne sont donc pas exclues » (§43) ;

Sauf à consacrer une différence de traitement contraire aux articles 10 et 11 de la Constitution, l'article 40ter de la loi ne saurait donc contenir une restriction telle celle alléguée par la partie adverse aux termes de la décision entreprise, quant à l'origine des revenus dont doit disposer l'épouse de la requérante, cette restriction n'existant pas dans le cadre d'un regroupement familial régi par les articles 10 et suivants de la loi dont les termes sont d'ailleurs, similaires ;

C'est d'autant plus vrai que qu' « il ressort des travaux parlementaires que la volonté du Législateur, lorsqu'il a adopté l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980, était de soumettre ce type de regroupement familial aux mêmes conditions que celui à l'égard des ressortissants de pays tiers, s'agissant des revenus dont le regroupant doit disposer, en sorte qu'il s'est inspiré des règles régissant le second type de regroupement familial pour élaborer celles relatives aux premier type de regroupement familial, et non l'inverse. » (CCE, arrêt n° 274 890 du 30.06.2022) ;

La décision entreprise viole les articles 40ter et 62 de la loi du 15.12.1980, et n'est pas valablement motivée ;

Votre Conseil a statué en ce sens notamment dans les arrêts suivants :

- n° 250 481 du 5 mars 2021
- n° 251 060 du 16 mars 2021
- n° 251 475 du 23 mars 2021
- n° 257 782 du 8 juillet 2021
- n° 259 438 du 19 août 2021
- n° 264 987 du 7 décembre 2021
- n° 272 162 du 29 avril 2022
- n° 273 429 du 30 mai 2022
- n° 276 423 du 24 août 2022
- n° 277 058 du 6 septembre 2022
- n° 280 755 du 24 novembre 2022
- n° 283 903 du 26 janvier 2023
- n° 286 118 du 14 mars 2023
- n° 286 613 du 24 mars 2023
- n° 287 672 du 18 avril 2023
- n°289.340 du 25 mai 2023

En particulier, sur la référence - contenue dans la décision entreprise - à l'arrêt de la Cour Constitutionnelle n° 149/2019 :

« 2.2.3.5. Le Conseil observe que l'arrêt n° 149/2019 rendu le 24 octobre 2019 par la Cour Constitutionnelle se prononçait sur des questions préjudicielles posées par le Conseil et le Conseil d'État au sujet des articles 40ter, alinéa 2 (ancien) et 40ter, § 2, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, dans l'interprétation selon laquelle ils imposent au regroupant belge n'ayant pas exercé sa liberté de circulation de disposer « à titre personnel » de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers (voir notamment le considérant B.6.2.).

Or, ainsi qu'il ressort des considérations qui précèdent, la recherche de la volonté du Législateur conformément au raisonnement adopté par le Conseil d'État, auquel le Conseil se rallie, combiné aux développements récents de la jurisprudence de la CJUE, conduit à une autre lecture de l'article 40ter, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, que celle soumise précédemment (dans une autre cause) à la Cour Constitutionnelle, et dans laquelle la provenance des ressources du regroupant ne constitue pas un critère décisif.

En d'autres termes, la disposition précitée ne permet pas, dans cette interprétation, d'exclure des ressources dans le chef du regroupant pour le motif déterminant selon lequel ces ressources émaneraient d'une autre

personne que le regroupant. Le Conseil adopte dès lors une même lecture de l'article 40ter, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, que la partie requérante, compte tenu des précisions indiquées ci-dessus. » (CCE, n° 287 672 du 18 avril 2023)

Toute autre lecture de la loi se heurterait du reste au principe de la proportionnalité dès l'instant où, d'une part, la ratio legis de l'exigence de disposer, dans le chef de la personne rejointe, de moyens d'existence suffisant est précisément d'éviter que le demandeur ne tombe, à terme, à charge des pouvoirs publics (or, par le fait qu'il travaille, le requérant démontre que ce risque est réduit et emporte aussi une diminution de la charge représentée par son épouse) et où d'autre part et surtout, la partie adverse disposera, durant cinq années suivant la délivrance du titre de séjour, de la possibilité de procéder au retrait du titre de séjour du requérant si l'intéressé devait effectivement se trouver en pareille situation ;

Si Votre Conseil devait estimer ne pouvoir faire droit au moyen en raison du fait que cette discrimination résulte des termes-mêmes de la loi, alors conviendrait-il de poser à la Cour Constitutionnelle la question préjudicielle suivante :

« L'article 40ter de la loi du 15.10.1980, en ce qu'il prévoit que le regroupant belge doit disposer, à titre personnel, des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers, viole-t-il les articles 10 et 11 de la Constitution en ce que cette disposition a pour effet de traiter plus défavorablement le belge rejoint (et son membre de famille) que l'étranger autorisé au séjour en Belgique (et son membre de famille) dont le regroupement familial est régi par les articles 10 et suivants de la loi, dispositions qui ne prévoient pas une telle limitation aux seuls revenus de la personne rejointe ? »

Deuxième branche

Dès lors que le requérant a commencé à travailler à partir du mois de janvier 2023 (étant la date d'entrée en service dont mention sur ses fiches de rémunération), le montant des indemnités d'incapacité de travail de son épouse ont logiquement diminué; aux termes de la décision entreprise, la partie adverse tient compte de ce montant diminué et conclut au caractère insuffisant de ces allocations, tout en refusant de prendre en compte les revenus du requérant (qui ont donc justifié cette diminution) ;

Cette manière de procéder est constitutive d'une violation des principes de bonne administration et, en particulier, du devoir de fair-play et du principe du raisonnable ;

Troisième branche

En date du 15.06.2023, le conseil du requérant a fait parvenir à la partie adverse un courrier explicatif de la situation du requérant, renseignant dix pièces documentaires ; copie de ce courrier est joint en annexe à la présente requérante (pièce 2) ;

Une nouvelle version de ce courrier a été transmise à la partie adverse, via la Commune, en date du 05.09.2023, la partie adverse ayant fait savoir que les factures mentionnées n'avaient pas été produites; aux termes de son message, le conseil du requérant indique : « Alles staat in principe in bijgevoegde map (dat is degene die ik u liet geworden op 15 juni 2023). Moest dit niet het geval zijn, dan zou ik de Dienst Vreemdelingenzaken bedanken om mij hiervan op de hoogte te stellen. », ce qui ne laisse aucun doute quant au fait que, du point de vue du conseil du requérant, les dix annexes annoncées à son courrier se trouvaient bel et bien contenues dans le document transmis ;

Le dossier administratif ne contient pourtant qu'une version incomplète de ce courrier (certaines pièces sont manquantes), pour une raison incompréhensible ;

Constatant que, du point de vue du requérant, toutes les pièces demandées avaient bien été communiquées tandis que le courrier transmis ne contenait manifestement qu'une partie de ceux-ci, il revenait à la partie adverse d'informer le requérant qu'un problème d'ordre technique s'était manifestement posé lors de l'envoi des documents, à peine de contrevenir aux principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, des devoirs de prudence et de minutie ; »

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers aangegeven dat verzoekers verblijfsaanvraag niet kan worden ingewilligd omdat niet blijkt dat is voldaan aan een in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde. Hij heeft hierbij nader uiteengezet dat niet werd aangetoond dat de echtgenote van verzoeker over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij heeft tevens geduid dat hij een behoefteanalyse doorvoerde en aangegeven van oordeel te zijn dat uit deze analyse blijkt dat de maandelijkse beschikbare bestaansmiddelen van verzoekers echtgenote veel te laag liggen en bijgevolg het risico bestaat dat zij en verzoeker ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel. Hij heeft ook toegelicht op grond van welke vaststellingen hij tot deze conclusie komt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een recht op verblijf liet gelden in functie van N.B., zijn Belgische echtgenote. Verweerder diende dan ook na te gaan of verzoeker aantoonde dat aan de door de wetgever gestelde vereisten om een dergelijk recht op verblijf te kunnen genieten is voldaan. In dit verband moet erop worden gewezen dat uit artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat er slechts een recht op verblijf kan worden erkend ten aanzien van de echtgenoot van een Belgische vrouw, indien deze vrouw beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haarzelf en haar familieleden dekt.

Allereerst voert verzoeker aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de inkomsten die hij zelf verwerft niet in aanmerking kunnen worden genomen om te bepalen of aan, de in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde, bestaansmiddelenvereiste is voldaan.

De Raad moet evenwel opmerken dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet voor interpretatie vatbaar is, aangezien hierin expliciet is bepaald dat het bewijs moet worden geleverd dat “de Belg” beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker kan, gelet op deze duidelijke wetsbepaling, niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat ook rekening moet worden gehouden met zijn eigen inkomsten.

In dit verband kan ook worden verwezen naar het standpunt dat het Grondwettelijk Hof heeft ingenomen in het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019. Het Grondwettelijk Hof stelde het volgende:

“B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.”

Ook de Raad van State gaf reeds duidelijk aan dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat, bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend beschikt, uitsluitend de persoon-lijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 13 maart 2020, nr. 247.310; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 8 april 2020, nr. 247.380, RvS nr. 12 mei 2021, nr. 14.373 (c); RvS 2 maart 2023, nr. 255.940).

Waar verzoeker verwijst naar andersluidende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen moet worden aangegeven deze arresten geen precedentswaarde hebben en geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Een duidelijke wetsbepaling dient niet te worden geïnterpreteerd en kan zeker niet worden geïnterpreteerd op een manier die ingaat tegen de uitdrukkelijke wettekst.

De Raad dient verder aan te geven dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 reeds heeft geoordeeld dat de wetgever, door inzake gezinshereniging aan een Belg striktere voorwaarden op te leggen dan ten aanzien van een niet-Belgische burger, een relevante maatregel heeft genomen in het licht van de doelstelling om de migratiestromen te beheersen die door de gezinshereniging ontstaan en dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een

relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociale bijstandstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Er dient dan ook niet te worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de door hem voorgestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) wat betreft de bestaansmiddelenvereiste die is opgenomen in de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging – een richtlijn waarnaar verzoeker verwijst, maar die in voorliggende zaak niet van toepassing is – heeft geoordeeld dat het door deze richtlijn vereiste geïndividualiseerd onderzoek inzake de bestaansmiddelen *“betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd”* (HvJ 6 december 2012, nr. C-356/11 en C-357/11, § 72).

Verzoekers toelichting, met verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie inzake de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, dat de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet van belang is, wat impliceert dat deze niet noodzakelijk afkomstig dienen te zijn uit arbeid, maar een andere herkomst kunnen hebben (rente, alimentatie,...) wijzigt niets aan het feit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verwijst naar de bestaansmiddelen van de Belg en dat ook in artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG wordt verwezen naar de inkomsten van de gezinshereniger en niet naar deze van andere personen.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zich baseert op een te beperkte of verkeerde lezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.3. Verzoekers betoog dat het de doelstelling van de wetgever was om een regeling in te voeren om te vermijden dat vreemdelingen ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat het dan ook niet verenigbaar is met deze doelstelling om de eigen inkomsten van de vreemdeling die een recht op gezinshereniging laat gelden in aanmerking te nemen is in wezen een kritiek op de wet, die niet voorziet in deze mogelijkheid, en laat niet toe te besluiten dat verweerder, door een door de wetgever bepaalde regel toe te passen, disproportioneel optrad. Het proportionaliteitsbeginsel kan slechts geschonden zijn indien het bestuur een keuzemogelijkheid heeft en er blijkt niet dat dit in casu het geval is.

3.2.4. In tweede instantie zet verzoeker uiteen dat het gegeven dat de uitkering die zijn echtgenote sedert februari 2023 ontvangt lager ligt dan de voorgaande maanden het gevolg is van het feit dat hij vanaf januari 2023 ook een inkomen geniet. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding door erop te wijzen dat de inkomsten van N.B. in de maanden onmiddellijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing minder zijn dan 1300 euro en dus lager liggen dan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Hij toont hiermee evenmin aan dat verweerder bij de behoefteanalyse is uitgegaan van een incorrect inkomen.

3.2.5. Het feit dat verzoekers inkomen in aanmerking wordt genomen voor de berekening van de uitkering die aan zijn echtgenote is verschuldigd en dat dit inkomen niet in aanmerking kan worden genomen voor de vaststelling of zijn echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, vloeit voort uit wettelijke regelingen en laat de Raad niet toe te besluiten dat verweerder het beginsel van fair play of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.6. Verzoeker zet, in een derde onderdeel van zijn middel, nog uiteen dat hij tal van stukken aanbracht die hij nuttig achtte met het oog op de behoefteanalyse, die overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in casu diende te worden doorgevoerd en dat verweerder deze schijnbaar niet ontving vanwege de administratieve diensten van de gemeente Kortenberg. Hij toont hiermee evenwel aan dat verweerder onzorgvuldig optrad. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder, ondanks het feit dat hij de vereiste bewijsstukken niet in zijn bezit had, toch een behoefteanalyse uitvoerde op basis van de gegevens die hem werden meegedeeld door de raadsman van verzoeker en die overeenstemmen met de bewijsstukken waarnaar wordt verwezen. Verzoeker toont, gezien het voorgaande, ook niet aan dat hij een belang heeft bij zijn grief dat verweerder hem er niet van op de hoogte stelde dat er zich een technisch probleem inzake het doorsturen van documenten had voorgedaan en deze grief op zich laat de Raad in ieder geval niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK